Súd:	Okresný súd Brezno
Spisová značka:	2C/187/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6316206786
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Stanislava Padúchová
ECLI:	ECLI:SK:OSBR:2017:6316206786.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno, sudkyňou JUDr. Stanislavou Padúchovou, v právnej veci žalobcu Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. 5, XXX XX Y., práv. zast. splnomocneným advokátom JUDr. Marianom Holým, so sídlom Advokátskej kancelárie B. Němcovej 1/A, 977 01 Brezno, proti žalovanému Din - Stav SK, s.r.o., IČO: 45 573 409, so sídlom Hlavná 133/150, 065 41 Ľubotín, zast. splnomocneným advokátom JUDr. Patrikom Kovalčíkom, so sídlom Advokátskej kancelárie Okružná 16A, 064 01 Stará Ľubovňa, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaslať žalobcovi list s týmto obsahom: „Ospravedlňujeme sa Vám za to, že dňa XX. XX. XXXX došlo konaním nášho zamestnanca pri plnení jeho pracovných úloh k vážnemu poškodeniu Vášho zdravia, čím došlo k zásahu do Vašich osobnostných práv.“

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 1 000 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

IV. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobou osobne podanou na súd dňa 7. 10. 2016 domáhal titulom ochrany osobnosti uloženia povinnosti žalovanému zaslať mu ospravedlňujúci list s konkrétnym obsahom a ďalej uloženia povinnosti zaplatiť mu nemajetkovú ujmu v sume 20 000 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia ako aj nahradenia trov konania.

2. Podaná žalobu odôvodnil žalobca tým, že od roku 2008 bol zamestnaný ako maliar - natierač v spoločnosti STASO, s.r.o. so sídlom v Brezne. I. 7. XX. XXXX vykonával prácu v priestoroch areálu Železiarne Podbrezová, a.s. V čase o XX.XX h v blízkosti žalobcu manipuloval s čelným nakladačom MANITOU D. C. (zamestnanec žalobcu), ktorý z dôvodu nedostatočného rozhľadu narazil zadným pravým kolesom do žalobcu a pritlačil ho o stenu budovy. Žalobcovi tým spôsobil zranenia s dobou liečenia viac než 1,5 po roka. D. C. bol za toto svoje konanie trestne stíhaný, pričom trestné stíhanie bolo uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 4T 73/2014-132 zo dňa 30. 7. 2014 podmienečne zastavené. Zranenia, ktoré žalobca utrpel si vyžiadali okamžitú hospitalizáciu v NsP Brezno, odkiaľ bol ešte v ten istý deň prevezený do FNsP F. D. Roosevelta Banská Bystrica na oddelenie traumatológie. Jednalo sa o komplikované zranenia, ktoré bolo nutné riešiť operačne repozíciou a osteosyntézou úlomkov pomocou špeciálneho kovového materiálu za účelom stabilizácie zranenia, ktoré bolo sprevádzané krvácaním do mäkkých tkaním panvy. Po operácii vykonanej dňa XX. XX. XXXX bol žalobca dňa 14. 10. 2013

prevezený na doliečenie do NsP Brezno, kde hospitalizácia trvala do 8. 11. 2013. Žalobca bol obmedzený v pohybe a trpel bolesťami. Už počas hospitalizácie bola dňa 16. 10. 2013 zahájená rehabilitácia, ktorá trvala do 8. 1. 2014. Následne žalobca absolvoval rehabilitačnú liečbu v Kováčovej (17. 02. 2014 - 2. 4. 2014). Po jej ukončení mohol žalobca chodiť s pomocou vychádzkovej paličky, avšak pre bolesti stále napádal na ľavú nohu, mal obmedzený pohyb ľavého bedrového kĺbu. Po ukončení rehabilitačnej liečby bol žalobca v domácej liečbe, bol sledovaný v ambulancii úrazovej chirurgie FNsP F. D. Roosevelta Banská Bystrica, kde bol dňa 17. 6 . 2014 opätovne hospitalizovaný a dňa 18. 6. 2014 podstúpil operačné výkony - extrakcia SI skrutiek, resekcia pseudoartrozy, spongioplastika, dlaha 2x. Hospitalizácia bola ukončená 24. 6. 2014 a žalobca bol odovzdaný do ambulantnej liečby. Po ukončení hospitalizácie sa žalobca mohol pohybovať 6 týždňov len s pomocou nemeckých bariel bez dostupovania. Následne mu bola doporučená rehabilitácia, ktorú žalobca absolvoval od 23. 7. 2014 do 14. 10. 2014. Ďalšiu kúpeľnú liečbu absolvoval od 3. 3. 2015 do 31. 3. 2015 v kúpeľoch Bojnice. V dôsledku úrazu bol žalobca uznaný za invalidného na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica č.j. 720 324 7480 zo dňa 17. 6. 2015. Žalobca uviedol, že konaním zamestnanca žalovaného pri plnení jeho pracovných povinností došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostného práva žalobcu na zdravie a telesnú integritu, súkromie a rodinný život. Závažnosť vzniknutej ujmy spočíva jednak v operačných komplikáciách a jednak v trvalých následkoch poškodenia zdravia. Vážne následky úrazu sa prejavili v kvalite života žalobcu. Bol odkázaný na pomoc svojej partnerky a rodiny v bežných životných situáciách, bez pomoci nebol schopný vykonávať bežné samoobslužné úkony, čo vnútorne vnímal ako nedôstojné a ponižujúce. Bolo potrebné ho sprevádzať na lekárske vyšetrenia a rehabilitačné procedúry. Žalobca túto bezmocnosť pociťoval ako menejcennosť v partnerskom i rodinnom vzťahu, necítil sa ako plnohodnotná ľudská bytosť. Bola mu tak spôsobená tiež psychická trauma. Súčasne bol narušený chod žalobcovej domácnosti, spoločne s priateľkou boli ochudobnení o spoločenský život, ktorí viedli pred úrazom, utrpel tiež citovú ujmu spočívajúcu nielen v ponížení, ale aj v nepríjemných pocitoch, v smútku, šoku z úrazu. V čase úrazu mal žalobca 41 rokov, bol zdravý, plný sily. V súčasnosti je invalidným dôchodcom, nie je schopný naplno zabezpečovať svoje potreby riadnym výkonom práce, zdravotný stav mu neumožňuje viesť plnohodnotný život, pracovať, venovať sa športovým a spoločenským aktivitám tak ako pred úrazom. Žalovaný ani zamestnanec žalovaného sa mu nikdy neospravedlnili. Na písomnú výzvu o satisfakciu a náhradu nemajetkovej ujmy zo dňa 25. 7. 2016 žalovaný reagoval listom zo dňa 11. 8. 2016, v ktorom spochybnil skutkový stav i dobu liečenia žalobcu. O jeho zdravotný stav sa nikdy nezaujímal. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaný neuznal ani po zaslaní ďalšej výzvy žalobcu. K podanej žalobe žalobca pripojil: uznesenie Okresného súdu Brezno č.k. 4T 73/2014-132 zo dňa 30. 7. 2014, lekárske správy a výzvy adresované žalovanému.

3. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení k žalobe uviedol, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo konaním fyzickej osoby - D. C., ktorý v trestnom konaní vyhlásil, že spáchal skutok. Má sa teda za to, že je vinný z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Potom konanie D. C. nemožno považovať za činnosť právnickej osoby, nakoľko vybočil z medzí činností právnickej osoby a zároveň konal v rozpore s § 178 ods. 1 Zákonníka práce. Je tak nepochybné, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. S poukazom na výpoveď žalobcu v trestnom konaní (zápisnica zo dňa 3. 12. 2013), keď uviedol „Zakričal som od bolesti a ten chlap, ktorý ma predtým oboznámil, že tam idú pracovať ma zbadal...“, žalovaný uviedol, že bola splnená prevenčná povinnosť zo strany jeho zamestnancov a žalobca ľahostajným spôsobom pristupoval k ich oboznámeniu so skutočnosťou výkonu ich prác, teda si škodu na zdraví spôsobil vlastným konaním tým, že neuposlúchol vopred ústne varovanie a neodišiel z miesta, kde došlo ku skutočnosti zakladajúcej naplnenie zákonných znakov prečinu ublíženia na zdraví a následne škody na vlastnom zdraví. Podľa názoru žalovaného si žalobca nesprávne uplatňuje nemajetkovú ujmu podľa § 11 v spojení s § 13 Občianskeho zákonníka. Vzniknutú ujmu by si mohol uplatniť len prostredníctvom inštitútu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. augusta 2014, sp. zn. I. ÚS 426/2014, ktorým bol vyslovený opačný záver ako v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. mája 2014, sp. zn. 7 Cdo 65/2013. Podľa názoru žalovaného si žalobca uplatňuje neprimerane vysokú náhradu nemajetkovej ujmy, bez akéhokoľvek právneho dôvodu, bez akýchkoľvek skutkových záverov. Zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Žiadal, aby súd žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného sa nestotožnil sa tvrdením žalovaného, že nie je pasívne legitimovaný. V čase, kedy došlo k zraneniu žalobcu konaním D. C., bol tento vodič riadnym zamestnancom žalovaného a všetky úkony realizoval v rámci pracovnoprávneho vzťahu pre

žalovaného ako svojho zamestnávateľa. Táto činnosť D. C. nebola v rozhodnom čase postihnutá absenciou miestneho, časového ani vecného vzťahu k plneniu úloh pre žalovaného. Napriek tomu, že žalobca bol zamestnancami žalovaného upozornený na výkon práce v blízkosti jeho pracoviska, nemohol predpokladať, že vodič nabúra do steny stavby, pri ktorej si plnil svoje pracovné úlohy. Tvrdením, že žalobca si sám svojim konaním resp. nekonaním spôsobil škodu na zdraví, žalovaný úplne vyvracia závery obsiahnuté v rozhodnutí trestného súdu. Námietku premlčania považoval žalobca za neopodstatnenú.

5. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii. Správanie sa žalobcu po predchádzajúcom upozornení na stavebné práce v jeho blízkosti sa vyníma logike a pudu sebazáchovy, pretože už z fyzickej a psychickej podstaty človeka vyplýva, že pri ohrození vlastného života by mal splniť určité zásady prevencie na ochranu vlastného života a zdravia.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s podanou žalobou, uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 4T 73/2014-132 zo dňa 30. 7. 2014, lekárskymi správami, rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa XX. 6. XXXX, vyjadrením žalovaného k žalobe, ďalšími vyjadreniami strán sporu, oboznámením so spisom tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 4T 73/2014, výsluchom žalobcu a svedkov, prednesom právnych zástupcov, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

7. Dňa 7. 10. 2013 o 11.20 hod. zamestnanec žalovaného D. C. pri manipulácii s čelným nakladačom MANITOU narazil zadným pravým kolesom do žalobcu, pričom mu spôsobil závažné zranenia panvy a chrbtice (zlomeniny). Za uvedený skutok bol trestne stíhaný, pričom uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 4T 73/2014-132 zo dňa 30. 7. 2014, súd podľa § 282 ods. 1 Trestného poriadku podmienečne zastavil trestné stíhanie voči D. C., nar. X. X. XXXX, stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa X. A. XXXX o XX.XX hod. v Podbrezovej v areáli Železiarní Podbrezová, v blízkosti prevádzky Oceliareň, z dôvodu nedostatočného rozhľadu pri manipulácii s čelným nakladačom MANITOU narazil zadným pravým kolesom do Z. Y., čím mu spôsobil instabilnú zlomeninu panvy typu C - s roztrhnutím lonovej spony, zlomeninu krídla ľavej bedrovej kosti s posunom, zlomeninu tela krížovej kosti s posunom a zlomeninu ľavého priečneho výbežku štvrtého driekového stavca s dobou liečenia najmenej 3 mesiace, počas ktorého bol obmedzený v obvyklom spôsobe života. Podľa § 216 ods. 2 Trestného poriadku súd obžalovanému D. C. určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

8. Žalobca bol po privolaní RPZ prevezený do Nemocnice s poliklinikou Brezno, n.o., odkiaľ bol ešte v ten istý deň prevezený do FNsP F. D. Roosevelta Banská Bystrica na oddelenie traumatológie, kde sa dňa 10. 10. 2013 podrobil operačnému zákroku. Po prepustení dňa 14. 10. 2013 bol prevezený priamo do Nemocnice s poliklinikou Brezno, n.o. na následnú chirurgickú starostlivosť, pričom hospitalizáciu tam ukončil dňa 8. 11. 2013. Už počas hospitalizácie v nemocnici v Brezne začal žalobca s rehabilitačnou liečbou, ktorú ukončil dňa 8. 1. 2014. Ďalšiu rehabilitačnú liečbu absolvoval v Národnom rehabilitačnom centre v Kováčovej od 17. 2. 2014 do 2. 4. 2014. Vo FNsP F. D. Roosevelta Banská Bystrica bol žalobca opätovne hospitalizovaný od 17. 6. 2014 do 24. 6. 2014, kde absolvoval ďalšiu operáciu. V poradí tretiu rehabilitačnú liečbu absolvoval v nemocnici v Brezne v období od 23. 7. 2013 do 14. 10. 2013. Posledne od 3. 3. 2015 do 31. 3. 2015 absolvoval kúpeľnú liečbu v Kúpeľoch Bojnice. Uvedené súd zistil z lekárskych správ predložených žalobcom.

9. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa XX. 6. XXXX bol žalobca uznaný za invalidného z dôvodu poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 % a bol mu priznaný invalidný dôchodok.

10. Z výsluchu žalobcu súd zistil, že po úraze mal veľké bolesti, veľa si z toho nepamätá. Po operácii mohol ležať len v jednej polohe, nemohol chodiť ani na záchod a s potrebou mu musela pomáhať jeho priateľka, čo bolo pre neho ponižujúce. Veľké bolesti prežíval aj po reoperácii, po ktorej sa mu doma otvorila rana a musel volať sanitku. Pred úrazom bol živší, pracovitejší, hral futbal, pomáhal ľuďom, susedom. Po úraze nastala u neho veľká zmena, odbil si veľa kamarátov, zmena nastala u neho po psychickej stránke. Znovu pracuje pre pôvodného zamestnávateľa ako maliar, ale robotu nemôže vykonávať tak ako predtým, musia mu dať pomocníka. Má zníženú pracovnú schopnosť o 40 % + 5 % kvôli zvýšenému krvnému tlaku, ktorý sa mu zvýšil po úraze. Po úraze sa výrazne zmenil aj jeho sexuálny život, s čím síce na vyšetrení nebol, ale je to tak. Pred úrazom uvažovali s partnerkou o adopcii, nakoľko

ona nemôže mať deti, po úraze už o tom neuvažujú, keďže by sa nedokázal postarať o deti. Na dotaz právneho zástupcu žalovaného uviedol, že bol poučený o BOZP tak, že si má na seba dávať pozor, nemá požívať alkohol a kde nemôže ísť. Tak ho poučil pán E. (jeho kolega). Keď pracoval v Železiarňach Podbrezová, vtedy ich poučovali zamestnanci z Podbrezovej, školil ich pán J. (bezpečnostný pracovník Železiarní Podbrezová). Nie je pravda, že pred vstupom vozidla do zóny, kde došlo k jeho úrazu bol vyzvaný na opustenie tohto miesta tromi osobami. Jeden z mužov len spomenul, že tam idú len niečo robiť, nikto mu ale nepovedal, aby odišiel preč. On to zobral len na vedomie, keďže tam bolo dosť miesta, minimálne 10 metrov.

11. Svedok E. B. (brat žalobcovej priateľky) pred súdom uviedol, že pred nehodou sa so žalobcom pravidelne stretával, trávili spolu ako rodina veľa času, chodili spolu na chatu, ktorú mu žalobca pomáhal prerábať, boli spolu aj na dovolenke, športovali. Žalobca mal radosť zo života. Po nehode sa zo života žalobcu stratila radosť a nadšenie, je mrzutejší, tichý, nebaví ho život, už svedkovi nepomáha. Žalobca je sklamaný z toho ako to teraz je.

12. Z výpovede svedka D. D. (sused žalobcu) súd zistil, že svedok so žalobcom pred nehodou spolu trávili čas športovými aktivitami. Chodili hrávať futbal, 2 krát týždenne hrávali tenis, potom išli spolu aj na pivo. Každú tretiu sobotu svedok s manželkou a žalobca s priateľkou hrávali bowling, potom sa išli spolu zabávať, zabávali sa aj do druhej hodiny rannej, tancovali, rozprávali si zážitky. Žalobca bol aktívny, mal úsmev na tvári. Svedok sa po úraze žalobcom stretáva už menej, v podstate sa len pozdravia a prehodia len pár slov. Hoci svedok aj volal žalobcu, aby si išli zahrať tenis alebo bowling, žalobca povedal, že nejde, lebo sa na to necíti. Žalobca sa do seba uzatvára, len občas niečo povie, do ničoho sa nezapája, nikam nechce ísť.

13. Výsluchom svedkyne C. B. (žalobcovej priateľky) súd zistil, že svedkyňa so žalobcom pred nehodou spolu žili približne 3 až 3,5 roka. Viedli plnohodnotný život tak po stránke spoločenskej, pracovnej aj intímnej. Trávili spolu veľa času, chodili na chatu, chodili sa zabávať. Žalobca neobsedel, stále niekde musel ísť, niečo musel ho robiť. Bol plný života, elánu. Potom ale žalobca utrpel úraz, ku ktorému došlo v pondelok. Svedkyňa hneď išla za žalobcom do nemocnice. Žalobca kričal od bolesti, bolo strašné sa na neho pozerať. V stredu jej žalobca zavolal, že ide zomrieť. Svedkyňa v nemocnici pomáhala žalobcovi s hygienou, umývala ho, prikladala mu misu. Žalobca 14 dní nemal stolicu, preto bola nútená ďať si rukavicu a stolicu musela zo žalobcu vybrať. Ešte keď bol žalobca bol v nemocnici v Banskej Bystrici zakaždým sa svedkyne pýtal, či sa už na neho bol pozrieť ten pán, čoho mu spôsobil úraz. Niekoľkokrát žalobca svedkyni povedal, že ak by nechodil, má ho vyviesť na Baldovský most a odtiaľ ho má spustiť dole. Žalobca sa nešiel zmieriť ani s paličkou, keď predtým stále behal a lietal. Po prepustení z nemocnice si žalobca vyžadoval veľa starostlivosti, musela s ním cvičiť, bol v podstate ako dieťa. Ich život sa po nehode zásadne zmenil. V súčasnosti žalobca chodí z roboty ubolený, sadne si na gauč, nemá o nič záujem. Aj po intímnej stránke to už medzi nimi nefunguje, nie preto, že by nemali k sebe blízko, ale žalobca má bolesti v chrbtici. Pred nehodou žalobcu uvažovali aj o adopcii, nakoľko nemajú spoločné dieťa, toho času už žalobca o adopciu v žiadnom prípade nemá záujem. Žalobca je po nehode utiahnutý, o nič nemá záujem, stratil chuť do života.

14. Z výpovedí žalobcu, D. C. a svedkov úrazu D. D. a D. D. v trestnom konaní a z pripojeného trestného spisu sp. zn. 4T 73/2014 a zo znaleckého posudku č. XX/XXXX súd zistil nasledovné (bod 15. až 19. odôvodnenia):

15. D. C. uviedol, že pri jeho príchode s nakladačom k stavbe videl žalobcu stáť pri rohu pri drevenom rebríku. Žalobca ale stál mimo dráhy pohybu jeho vozidla. Zamestnanci iných firiem, ktorí mu pomáhali pri práci, upozornili žalobcu, že tam ide pracovať, aby nestál v blízkosti vozidla. Netuší, kedy sa žalobca dostal do blízkosti vozidla. Počas manipulácie s nakladačom mal dostatočný rozhľad iba dopredu a na ľavú stranu. Na pravú stranu nevidel, lebo mu v tom bránilo rameno nakladača. Taktiež dostatočný rozhľad namiesto, kde sa nachádzal žalobca, pretože sa nachádzal na pravej strane bokom za nakladačom (Zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 30. 7. 2014, Zápisnica o výsluchu zo dňa 7. 10. 2013 a zo dňa 11. 12. 1013).

16. D. D. (svedok) uviedol, že s kolegom D. otáčali zábradlie. Predtým ako sa išlo montovať zábradlie povedal pracovníkom pri betónovej stene, že tam ide nakladač. Oni sa postavili, boli viacerí a odišli. V priestore vedľa nakladača a betónovej stavby sa nikto nenachádzal. Keď C. nakladačom vošiel do

priestoru, žalobca sa v tomto priestore vtedy ešte nenachádzal, nachádzal sa mimo tohto priestoru. Keď otočili zábradlie, D. C. ukázal, aby išiel dopredu. C. sa pohol, svedok s D. sa nachádzali vpredu pred nakladačom, odkiaľ nevideli, kde sa žalobca v presne nachádza a čo robí. Potom počuli, že zozadu spoza nakladača niekto kričí. (Zápisnica o trestnom oznámení zo dňa 7. 10. 2013, Zápisnica o výsluchu zo dňa 11. 12. 2013 a zo dňa 4. 3. 1014).

17. Žalobca v trestnom konaní uviedol, že zatmeľoval škáry na kovových dverách. Okolo 11.00 hod. sa presunul na druhú stranu budovy, začal zatmeľovať. Vtedy tam nakladač ešte nebol. Nakladač tam mohol prísť po nejakých desiatich minútach. Priestor, do ktorého vchádzal nebol na bokoch zúžený. Šírka toho priestoru bola cca 10 metrov. Tesne predtým ako tam prišiel nakladač mu chlap povedal, že tam idú niečo robiť, ale nepovedal mu, že sa má odstúpiť, keď bude vchádzať do priestoru. Žalobca to zaregistroval a robil si ďalej. Ten nakladač tam prišiel, išiel popri ňom na vzdialenosť cca 3 - 4 metre do vnútra, pričom v takej vzdialenosti od neho aj zastal. Keď tam vchádzal, tak sa mu žalobca nemusel nijakým spôsobom podať, mal dosť miesta na prejdenie popri ňom. Čo tam nakladač robil nevie povedať, lebo si robil svoju robotu, zatmeľoval dvere zospodu. Nik žalobcovi nepovedal, že má odísť preč, že sa bude nakladač premiestňovať po trase, kde vykonával práce. Kľučal, a vtedy ucítil na svojom chrbte kolesa nakladača. Nakladač bol celý čas naštartovaný, ale žalobca nezaregistroval, žeby sa posúval nejakým smerom. Mal som za to, že ho vodič vidí resp. upozorní, keď sa bude pohybovať nejakým smerom, ako to urobili predtým..... Žalobca zakričal od bolesti a ten chlap, ktorý ho predtým upozornil, že tam idú pracovať ho zbadal, lebo stál pred nakladačom a pravdepodobne zakričal na šoféra, aby zastavil (Zápisnica o výsluchu zo dňa 03. 12. 2013 a zo dňa 15. 3. 2014, Zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 30. 7. 2014).

18. D. D. (svedok) uviedol, že s kolegom potrebovali nadvihnúť zábradlie, preto požiadali D. C., aby im s nadvinutím pomohol. Keď C. vchádzal s manipulátorom medzi komín a filter, svedok upozornil žalobcu, ktorý tmelil dvere, aby ustúpil preč, lebo idú dvíhať s manipulátorom zábradlie. Žalobca poslúchol a ustúpil z priestoru, kde išiel manipulátor a postavil sa k rohu komína. C. pristavil manipulátor medzi komína a filter. Keď otočili sa zábradlie, potrebovali, aby sa C. s manipulátorom ešte trošku priblížil k zábradliu, požiadali ho, aby išiel dopredu. Keď sa C. pohol dopredu, začuli krik. Svedok potom videl žalobcu ako vyskakuje spod zadného kolesa. Svedok pri nehode stál oproti manipulátoru, pri ňom stál D., C. vkuse sedel v manipulátore. Svedok C. nenavigoval, nakoľko išiel dopredu a nie dozadu, len C. rukou ukázal aby sa posunul trochu dopredu. C. svedka ani nepožiadal, aby ho navigoval. (Zápisnica o výsluchu zo dňa 6. 12. 2013 a zo dňa 17. 3. 2014).

19. V znaleckom posudku č. XX/XXXX Ing. Ľubomír Žofaj, znalec v odboroch: Doprava cestná a Strojárstvo uviedol, že k nehode došlo tak, že nepohyblivý pracovník, stojaci alebo čupiaci pri múre bol strhnutý kolesom pohybujúceho sa motorového vozidla pod toto koleso a pritlačený kolesom o zem. Znalec za najpravdepodobnejší pohyb vozíka pred nárazom do pracovníka považoval taký pohyb vozíka, ktorým sa vozík priblížil k pracovníkovi bočnopredným tzv. krabím pohybom, keď mal vytočené všetky kolesá rovnakým smerom do boku. Znalec skonštatoval, že nie je známe ako a kedy sa pracovník dostal na miesto, kde pracoval a kde bol zachytený kolesom vozíka, keď z výpovedí svedkov a vodiča vozíka vyplýva, že sa tam musel pracovník dostať až potom, keď najprv prišiel k múru vozík a na druhej strane poškodený pracovník vypovedal, že pri múre pracoval dlhšiu dobu predtým, ako k múru prišiel vozík. Znalcovi sa z technického hľadiska javila ako pravdepodobnejšia výpoveď poškodeného pracovníka, nakoľko nepokladal za pravdepodobné, aby sa niekto natlačil do zúženého priestoru medzi vozík a stenu a začal tam pracovať. V takto úzkom priestore by sa musel pracovník opierať o vozík a musel by zacítiť každý pohyb vozíka. Aj stav zatmelenia kovových dverí preukazuje, že pracovník sa musel nachádzať pri kovových dverách dlhšiu dobu predtým, ako tam prišiel vozík a ako došlo k nehode. Znalec teda za najpravdepodobnejší dej pred nehodou pokladal dej, pri ktorom pracovník pracoval pri múre niekoľko minút pred nehodou a potom sa k nemu priblížil bočnopredným pohybom vozík, ktorý ho zachytil vytočeným kolesom. Znalec ďalej uviedol, že ak došlo k udalosti tak, ako to popísal poškodený pracovník, potom príčinou nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča vozíka, ktorý jazdil smerom do boku, kde nemal dostatočný rozhľad, pričom sa nepresvedčil, či môže s vozíkom vojsť do priestoru, kde sa mohol nachádzať iný pracovník a kde sa v skutočnosti nachádzal poškodený pracovník. Teda vodič vozíka pri jazde nebral ohľad na pracovníkov v okolí vozíka a vošiel s vozíkom do priestoru, kde pracoval pracovník bez toho, aby sa predtým presvedčil, či sa môže pohybovať smerom, kde nemá rozhľad a či neohrozí pohybom vozíka iného pracovníka. Túto príčinu považoval znalec z technického hľadiska za najpravdepodobnejšiu na základe podrobného preskúmania všetkých okolností nehody. Ak ale k udalosti došlo podľa popisu vodiča vozíka, potom podľa znalca príčinou nehody bolo to, že poškodený

pracovník vošiel do zúženého priestoru vedľa vozíka tak, že ho vodič vozíka nemohol vidieť a zotrval v nebezpečnom priestore vedľa vozíka aj v čase, keď sa vozík pohol. Z hľadiska technického ale znalec nepokladal za logické, aby sa pracovník tlačil do zúženého priestoru medzi vozík a stavbu, preto túto príčinu nehody znalec pokladal za málo pravdepodobnú. V prípade, ak k nehode došlo podľa popisu poškodeného pracovníka, znalec uviedol, že vodič vozíka by dokázal zabrániť nehode, keby sa riadne presvedčil, či môže s vozíkom vojsť do priestoru bez toho, aby ohrozil pracovníka v tomto priestore sa nachádzajúceho. Ak sa vodič nemohol presvedčiť, či môže ísť do priestoru, kde pracoval pracovník, pretože mu vo výhľade bránilo zodvihnuté rameno a pracovník kľučal, vodič vozíka si mohol pribrať poučenú osobu, aby ho navigovala. Vodičovi vozíka v riadnom rozhľade síce bránilo rameno vozíka, ale ak na mieste pracoval poškodený pracovník dlhšiu dobu a pohyboval sa po okolí miesta nehody, vodič mohol dbať zvýšenej opatrnosti, zastaviť, prípadne si na pomoc zobrať riadne poučenú osobu. Ak k nehode došlo podľa popisu vodiča vozíka, tak podľa znalca vodič by mohol nehode zabrániť, iba ak by mal povinnosť predpokladať, že do úzkej medzery medzi vozík a múr sa natlačí pracovník, ktorý tam bude chcieť robiť, napriek tomu, že bol upozornený na nebezpečenstvo.

20. Právny zástupca žalobcu v ďalšom priebehu konania doplnil, že žalobca si žiadnu škodu voči D. C. v trestnom konaní neuplatňoval z dôvodu, že jeho úraz bol vyhodnotený ako úraz pracovný, teda všetky náhrady má vyplácať Sociálna poisťovňa z úrazového poistenia zamestnancov. Doposiaľ však žalobcovi nebolo vyplatené ani bolestné ani sťaženie spoločenského uplatnenia, nebolo to ani riešené, napriek tomu, že žalobca si nárok uplatnil.

21. Právny zástupca žalovaného v ďalšom zdôrazňoval, že právo na náhradu nemajetkovej (psychickej) ujmy pri poškodení zdravia nemožno priznať podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Pri poškodení zdravia v psychickej rovine sa táto ujma odškodňuje podľa § 444 Občianskeho zákonníka ako jednorazové odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Nemajetková ujma je krytá cez ustanovenia zákona o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. V prípade zásahu do zdravia a telesnej integrity odškodňovanie bez pochýb pokrýva ust. § 444 Občianskeho zákonníka a zákon 437/2004 Z.z. Aj nároky z oblasti súkromia, rodinného života tiež pokrýva zákon č. 437/2004 Z.z., pretože poskytuje náhradu pre obmedzené možnosti poškodeného nielen v živote, ale aj spoločnosti. Naviac správne legitimovanými a zodpovednými subjektmi okrem D. C. by mali byť zmluvný partner vlastníka vozidla v oblasti povinného zmluvného poistenia, ďalej súkromne zárobkovo činná osobou pán D. a pán D. a v neposlednom rade zamestnanec spoločnosti JLD SK, s.r.o., ktorým mal vykonať príkaz na výkon prác a dohliadať na BOZP. Ďalej mal za to, že žalobca vedie rovnaký partnerský, rodinný, spoločenský a pracovný život ako pred úrazom.

22. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

23. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

24. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

25. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

26. Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

27. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

28. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobca dôvodne uplatnil podanou žalobou voči žalovanému právo na ochranu osobnosti.

29. Súd mal vo veci preukázané a medzi stranami sporu ani nebolo sporné, že žalobca utrpel dňa X. XX. XXXX úraz, keď zamestnanec žalovaného pán D. C. z dôvodu nedostatočného rozhľadu pri manipulácii s čelným nakladačom MANITOU narazil do žalobcu zadným pravým kolesom, pričom žalobcovi spôsobil závažné zranenia panvy a chrbtice (zlomeniny). Uvedená skutočnosť bola preukázaná uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 4T 73/2014-132 zo dňa 30. 7. 2014, ktorým bolo trestné stíhanie voči D. C. podmienečne zastavené. Zranenia žalobcu si vyžiadali okamžitú hospitalizáciu, nejeden operačný zákrok a niekoľko rehabilitačných resp. kúpeľných liečení, čím sa podstatným spôsobom zmenil život žalobcu. Od vzniku úrazu do ukončenia liečenia poslednou rehabilitačnou resp. kúpeľnou liečbou uplynulo takmer 1 a pol roka, čo bolo v konaní preukázané predloženými lekárskymi správami o zdravotnom stave žalobcu. V dôsledku poškodenia zdravia bol žalobca rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa XX. 6. XXXX bol uznaný za invalidného z dôvodu poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 % a bol mu priznaný invalidný dôchodok. Na základe uvedeného tak súd dospel k záveru, že konaním zamestnanca žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, za čo zodpovedá žalovaný ako zamestnávateľ. Súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného, pokiaľ tvrdil, že nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, pričom argumentoval tým, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo konaním D. C., ktorého konanie nemožno považovať za činnosť právnickej osoby, nakoľko vybočil z medzí činností právnickej osoby a zároveň konal v rozpore s § 178 ods. 1 Zákonníka práce. V tejto súvislosti považuje súd za potrebné uviesť, že pre právnické osoby je charakteristické to, že svoju vôľu nevytvárajú samostatne, ale prostredníctvom tých fyzických osôb, ktoré sú na to určené. Len prostredníctvom fyzických osôb právnická osoba tiež prejavuje svoju vôľu navonok, koná, robí právne úkony, zakladá právne vzťahy a vstupuje do nich, uplatňuje práva a plní povinnosti z týchto vzťahov. Ak bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti bola fyzická osoba, ktorá bola právnickou osobou použitá na výkon jej činnosti, treba vyriešiť otázku, či konanie tejto fyzickej osoby je zásahom, za ktorý nesie zodpovednosť ona sama (bezprostredne konajúca fyzická osoba) alebo táto právnická osoba. Ust. § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka neobsahujú úpravu, ktorá by túto otázku osobitne riešila. Použitím analógie zákona v zmysle § 853 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka (keďže právnym vzťahom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach fyzickej osoby sú obsahom a účelom najbližšie právne vzťahy zodpovednosti za majetkovú ujmu - škodu, spôsobenú v majetkovej sfére poškodeného) treba dôjsť k záveru, že pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu jej činnosti, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Aj podľa záveru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1509/2011 zo dňa 3. 10. 2011, „pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou či inou fyzickou osobou k realizácii jej činnosti, postihujú v rámci analógie § 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka samotnú právnickú či fyzickú osobu, lebo neoprávnený zásah sa pričíta (výlučne) tejto samotnej právnickej či fyzickej osobe. Zamestnanec prípadne iná použitá osoba nezodpovedajú osobne priamo postihnutej fyzickej osobe, ale len tej právnickej či fyzickej osobe, ktorá ich pri svojej činnosti použila.“ V tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd Českej republiky zaoberal aj otázkou priamej zodpovednosti zamestnanca, pričom v tejto súvislosti uviedol: „Len vo výnimočnom prípade, t.j. keby správanie zamestnanca právnickej prípadne fyzickej osoby bolo nutné vzhľadom k okolnostiam prípadu kvalifikovať ako vybočenie (exces) z realizácie činnosti právnickej či fyzickej osoby, ktorá bola touto právnickou či fyzickou osobou pri ich činnosti použitá, bola by postihnutá občianskoprávnymi sankciami podľa § 13 Občianskeho zákonníka voči postihnutej fyzickej osobe priamo táto použitá osoba, spravidla zamestnanec. Z činnosti právnickej či fyzickej osoby nevybočuje každé správanie zamestnanca, ktorým spôsobil nemajetkovú ujmu na osobnosti dotknutej fyzickej osoby, a to ani také, ktoré by sa stalo v stave opitosti alebo malo dokonca povahu trestného činu. Inak povedané, z medzí plnenia úloh organizácie (z medzí plnenia pracovných úloh a priamej súvislosti s ním) nevybočuje taká činnosť zamestnanca, ktorá nepostráda miestny, časový a vecný (vnútorný) vzťah k plneniu úloh organizácie (k plneniu pracovných úloh). Priama zodpovednosť tzv. použitej osoby nastupuje v prípade, keby spôsobila inému ujmu síce v rámci dohodnutej či stanovenej činnosti, ale svojím konaním výlučne sledovala záujmy či potreby vlastné alebo tretích osôb.“ Vzhľadom na uvedené, keďže konaním zamestnanca žalovaného pri výkone pracovnej činnosti, ktoré konanie nemožno kvalifikovať ako exces (opak preukázaný nebol) v zmysle prv vyložených zásad, bol spôsobený neoprávnený zásah do práv

žalobcu, je subjektom zodpovedným za neoprávnený zásah objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu na strane žalobcu, žalovaný.

30. Za nedôvodnú považoval súd žalovaným vznesenú námietku premlčania. Judikatúra súdov je konštantná v tom smere, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje, a to v trojročnej premlčacej doby. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemajetkovú ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 265/2009 zo dňa 17. februára 2011). V danom prípade k zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti došlo konaním zamestnanca žalovaného dňa X. XX. XXXX. Žalobca preto mohol svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vykonať prvýkrát dňom 8. 10. 2013. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá mala skončiť 8. 10. 2016. Žaloba bola na súd doručená dňa 7. 10. 2016, teda včas.

31. Žalobca sa voči žalovanému domáha z titulu ochrany osobnosti jednak morálnej satisfakcie (ospravedlnenia) a tiež satisfakcie finančnej. Pokiaľ ide o požadované morálne zadosťučinenie, súd mal za to, že v tejto časti je namieste podanej žalobe vyhovieť. Je nesporné, že žalovaný sa napriek tomu, že konaním jeho zamestnanca došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nikdy žalobcovi za takéto konanie neospravedlnil, neprejavil ľútosť nad tým čo sa stalo a ani sa nezaujímal o zdravotný stav žalobcu. To nakoniec žalovaný ani nepoprel. Minimálne ako gesto slušnosti tak mohol žalovaný urobiť aspoň v predmetnom konaní. Ani jedného pojednávania sa však nezúčastnil, teda ani s odstupom času nejavil skutočný záujem o žalobcu. Súd preto v tejto časti žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaslať žalobcovi ospravedlňujúci list s obsahom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

32. Podľa skutkových tvrdení v žalobe malo dôjsť neoprávneným zásahom zamestnanca žalovaného k hrubému porušeniu osobnostného práva žalobcu na zdravie. Žalobcovi bola spôsobená ťažká ujma na zdraví, keď zranenia si vyžiadali okamžitú hospitalizáciu, opakované operácie v dôsledku pooperačných komplikácií, následnú dlhodobú rehabilitačnú liečbu. Žalobcovi zostali trvalé následky poškodenia zdravia (skrátenie dolnej končatiny, pretrvávajúce bolesti chrbtice, vyšikmenie panvy, obmedzenie dynamiky všetkými smermi). Bola mu tiež spôsobená tiež psychická trauma a súčasne došlo aj k zásahu do osobnostného práva žalobcu na súkromný a rodinný život.

33. Z prv uvedeného vyplýva, že žalobca si uplatňuje nárok na nemajetkovú ujmu podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka z dôvodu neoprávneného zásahu do práva na zdravie (fyzické aj psychické), a ďalej z dôvodu zásahu do práva na súkromný a rodinný život. Súd má však za to, že žalobcovi nemožno priznať cez ustanovenia o ochrane osobnosti ujmu spôsobenú na jeho fyzickom zdraví. Ujma na fyzickom zdraví je krytá zákonom č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov. Úrazom spôsobené poškodenie fyzického zdravia žalobcu, prežité a pretrvávajúce bolesti a napokon i trvalé následky poškodenia zdravia tak súd pri svojom rozhodovaní o uplatnenom nároku na nemajetkovú ujmu zohľadniť nemohol, keď za túto ujmu na zdraví žalobcovi prislúcha nárok na bolestné (zlomeniny...) a na sťaženie spoločenského uplatnenia (poúrazové obmedzenie hybnosti, skrátenie dolnej končatiny...), ktorý nárok si naviac žalobca podľa tvrdenia jeho právneho zástupcu už aj uplatnil. Doposiaľ však o ňom nebolo rozhodnuté.

34. Zákon č. 437/2004 Z.z. však podľa názoru súdu už nepokrýva ujmu, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval, že „Názor, podľa ktorého rámec špeciálnej úpravy odškodnenia ujmy na zdraví fyzickej osoby zahŕňa v sebe aj ochranu dôstojnosti osoby dotknutej neoprávneným zásahom i práva na súkromný a rodinný život, nemá oporu v platnej právnej úprave odškodnenia ujmy na zdraví. Z ustanovení zákona č. 437/2004 Z.z. vyplýva, že zmyslom náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia je poskytnúť peňažnú náhradu za ujmu spôsobenú zásahom do telesnej

integrity fyzickej osoby. Z nich, ani zo zásad na hodnotenie bolesti, zásad na hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia, ale ani zo sadzieb bodového ohodnotenia nie je možné vyvodiť, že by sa náhrada za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia poskytovali za ujmu, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti (podľa odvolacieho súdu „i ochranu dôstojnosti osoby dotknutej neoprávneným zásahom i práva na súkromný a rodinný život“).“

35. Na základe vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že neoprávneným zásahom zamestnanca žalovaného, za ktorý zodpovedá žalovaný, došlo k porušeniu práva žalobcu na psychické zdravie ako aj k porušeniu práva na jeho súkromný a rodinný život. Žalobca následkom úrazu utrpel ťažké poškodenie zdravia. Na základe predložených lekárskych správ mal súd preukázané, že sa jednalo o komplikované zranenie, ktoré bolo nutné riešiť operačne. Trpel veľkými bolesťami. Uvedené mal súd preukázané ako výsluchom samotného žalobcu, tak aj výsluchom svedkyne B., ktorá uviedla, že hneď po úraze išla za žalobcom do nemocnice, pričom žalobca kričal od bolesti, bolo strašné sa na neho pozerať. Svedkyňa tiež uviedla, že dva dni po úraze jej žalobca volal s tým, že ide zomrieť. Potvrdila tiež, že sa o žalobcu starala už v nemocnici, kedy bola tiež nútená nakoľko žalobca nemal dva týždne stolicu, nasadiť si rukavicu a zo žalobcu stolicu vybrať, o žalobcu sa starala aj po prepustení z nemocnice, žalobca bol ako dieťa, ťažko znášal následky úrazu, ťažko sa zmieroval s paličkou, nakoľko predtým stále behal, dokonca jej povedal, že ak by nechodil, má ho vyviezť na Baldovský most a spustiť ho. Vzhľadom na uvedené súd nemal dôvod pochybovať a neveriť žalobcovi, že ťažko psychicky znášal následky vážneho až život ohrozujúceho úrazu, keď bol odkázaný na pomoc iných, nemohol sa sám o seba starať, v dôsledku čoho sa cítil menejcenne, necítil sa ako plnohodnotná ľudská bytosť. Že sa žalobca v porovnaní so stavom pred úrazom zmenil uviedli aj ďalší svedkovia. Svedok B. uviedol, že žalobca po nehode stratil radosť zo života a nadšenie, je mrzutejší, tichý. Aj svedok D. potvrdil, že žalobca sa do seba uzatvára, len občas niečo povie, do ničoho sa nezapája, nikam nechce ísť. Na základe uvedeného mal súd preukázané, že bolo porušené právo žalobcu na duševné, psychické zdravie a pohodu. Súd mal preukázané aj porušenie práva žalobcu na jeho súkromný a rodinný život. Lekárskymi správami bolo podložené, že od úrazu do ukončenia liečby uplynulo jeden a pol roka, žalobca bol opakovane hospitalizovaný, musel absolvovať viac krát rehabilitačnú liečbu, a to aj pobytovou formou. Z uvedeného dôvodu tak jednoznačne možno konštatovať, že život žalobcu sa po úraze zmenil, keď niekoľko krát bol odlúčený od svojej rodiny a priateľky, nemohol s nimi zdieľať spoločné chvíle, spoločne s nimi tráviť čas, tak ako bol zvyknutý pred úrazom. Súkromie žalobcu bolo zasiahnuté nielen odlúčením žalobcu od rodiny a priateľov v čase, keď bol hospitalizovaný resp. absolvoval kúpeľnú či rehabilitačnú liečbu, ale tiež tým, že žalobca stratil radosť zo života a po úraze už nedokázal viesť taký spoločenský život než pred úrazom či nadväzovať a rozvíjať priateľské vzťahy. To potvrdili aj svedkovia B. a D., ktorí uviedli, že so žalobcom sa chodili zabávať, spoločne športovali, že žalobca bol pred úrazom aktívny. Po úraze už žalobca o takéto aktivity nestojí. Svedkyňa B. zas potvrdila, že sa zmenil aj ich intímny život, a to z dôvodu, že žalobca trpí bolesťami chrbtice (čo vzhľadom na závažnosť poranení súd ani v najmenšom nepovažoval za nevierohodné, keď napr. už obyčajné poškodenie platničky vyvoláva veľké bolesti). Preto im to už nefunguje tak ako predtým. Teda aj túto skutočnosť treba vyhodnotiť ako porušenie práva žalobcu na súkromie. Keďže neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým privodiť ujmu, došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, následky tohto zásahu sa negatívne prejavili na osobnosti žalobcu, na jeho psychickom rozpoložení ako aj na jeho súkromnom a rodinnom živote, súd dospel k záveru, že žalobcovi v danom prípade patrí peňažná satisfakcia, keďže nemateriálne zadosťučinenie je nepostačujúce.

36. Podľa názoru žalovaného si žalobca nesprávne uplatňuje nemajetkovú ujmu podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže v jeho prípade prichádza do úvahy len inštitút sťaženia spoločenského uplatnenia. V súvislosti s týmto svojim tvrdením poukazuje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. augusta 2014, sp. zn. I. ÚS 426/2014, v ktorom Ústavný súd SR vyslovil: „Ústavný súd nerozporuje názor sťažovateľky, že dôsledky poškodenia zdravia (pozn. súdu - pri dopravnej nehode) sa prejavili aj vo viacerých sférach jej súkromného a rodinného života. Z pohľadu citovanej platnej právnej úpravy je však zrejmé, že tieto ujmy sú kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a odškodňované jednorazovo na základe bodového ohodnotenia v závislosti od rozsahu obmedzení pri uplatnení v živote a spoločnosti. Citované ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. upravujú náhradu za dôsledky poškodenia zdravia v pracovnom, kultúrnom, súkromnom, manželskom, ale napríklad aj v politickom či športovom živote. Pokrývajú teda náhradu všestranných obmedzení poškodeného bol v rôznych sférach jeho života, pri plnení jeho rôznych spoločenských úloh, ktoré sa prejavili ako dôsledok poškodenia zdravia.“ Súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na rozsudok

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013 (viď bod 34. odôvodnenia), kde bol vyslovený opačný právny názor než v rozhodnutí Ústavného súdu. Súd sa s týmto právnym záverom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktoré bolo zverejnené aj v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod č. R 1/2015, plne stotožňuje. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia sú ustanovené v prílohe č. 1 v II. a IV. časti. Pod akú položku sadzby bodového hodnotenia by bolo možné podriadiť konštatovaného porušenie práva na súkromie či práva na súkromný a rodinný život žalobcu súdu známe nie je. Naviac Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sa ani nezaoberal a nevysvetlil, prečo sa odchýlil od prv vysloveného záveru Najvyššieho súdu.

37. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal súd zo závažnosti spôsobenej ujmy, ako aj z okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Súd zohľadnil skutočnosť, že žalobca bol obmedzený v spoločenskom a rodinnom živote, bol v psychickej nepohode, a to podľa názoru súdu najmä v období po úraze do ukončenia liečenia. Následne však podľa názoru súdu uvedené obmedzenia museli stratiť na intenzite, žalobca sa postupom času mohol s následkami zásahu vyrovnať. Ničím nepreukázal, že by tieto mali pretrvávať doposiaľ (napr. že navštevuje psychológa, alebo musel vyhľadať inú odbornú pomoc). Aj z predloženej fotografie, na ktorej je žalobca spolu so svojou partnerkou zachytený pri rodinnej oslave, má súd za to, že postupom času sa žalobca z následkov úrazu spamätáva. Súd tiež zohľadnil, že k zásahu do osobnosti žalobcu došlo neúmyselne. Zamestnanec žalovaného spôsobil nehodu v dôsledku nedostatočného rozhľadu, keď mu vo výhľade bránilo rameno nakladača. Ohľadom okamihu, kedy sa žalobca dostal na miesto, kde bol zachytený kolesom nakladača, sa rôznia výpovede, ku ktorým došlo v rámci trestného konania. D. C., D. D. a D. D. uviedli, že žalobca pri betónovej stene, ku ktorej bol potom pritisnutý nebol v čase, keď tam vchádzal nakladač. Žalobca tvrdil opak. Podľa znalca Ing. Ľubomíra Žofaja bol však najpravdepodobnejší dej pred nehodou taký, že žalobca pracoval pri múre niekoľko minút pred nehodou a potom sa k nemu priblížil bočnopredným pohybom vozík, ktorý ho zachytil vytočeným kolesom, teda považoval za pravdepodobnejšiu verziu vzniku nehody verziu žalobcu. Žalobca v trestnom konaní uviedol, že mu bolo oznámené tesne predtým ako do zúženého priestoru vošiel nakladač, „že tam idú niečo robiť“. Žalobca tiež zaregistroval, že popri ňom ide nakladač, vzdialenosť nakladača od neho odhladol na 3-4 metre, pričom v takejto vzdialenosti od neho nakladač aj zastal. Ďalej si robil svoju robotu, nakladač bol po celý čas naštartovaný. V tejto súvislosti je namieste poukázať na konštatáciu znalca, ktorý uviedol, že „nepokladá za pravdepodobné, aby sa niekto natlačil do zúženého priestoru medzi vozík a stenu a začal tam pracovať. V takom úzkom priestore by sa musel pracovník opierať o vozík a musel by zacítiť každý pohyb vozíka.“ Za týchto okolností, pokiaľ súd zohľadnil, že žalobca zaregistroval vstup vozíka do zúženého priestoru, počul, že nakladač je stále naštartovaný, predtým bol upozornený na to, že sa v tomto priestore ide pracovať a že vzdialenosť medzi ním a vozíkom bola len minimálna, tak ako to uviedol znalec a ako tiež vyplýva z fotodokumentácie v znaleckom posudku, je na mieste konštatovať, že žalobca bol málo obozretný, mal vedieť, že v blízkosti takéhoto druhu zariadenia sa nesmie pohybovať resp. že v prípade nedostatočnej opatrnosti si môže privodiť ujmu na zdraví. Na druhej strane súd zohľadnil, že zamestnanec žalovaného sa nepresvedčil, či do zúženého priestoru môže bezpečne zísť. Vzhľadom k uvedenému súd za primeranú okolnostiam zásahu do práv žalobcu považoval sumu 1 000 Eur. Keďže žalobca žiadal priznať 20 000 Eur, nad rámec súdom priznanej sumy, súd žalobu zamietol.

38. Záverom súd dodáva, že nepovažoval za potrebné pre účely svojho rozhodnutia vykonať dokazovanie výsluchom svedkov C., D., D., J., E., či zástupcu zamestnávateľa žalobcu, keď jednak prví traja menovaní boli už vypočutí v rámci trestného konania a tiež z dôvodu, že v rámci úvahy o výške náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil obranu žalovaného v tom smere, že žalobca sčasti svojim ľahkovážnym spôsobom pristupoval k informácii, ktorá mu bola oznámená ohľadom toho, že v priestore v ktorom pracoval sa bude pracovať s nakladačom. Rovnako aj ďalšie žalovaným navrhnuté dôkazy buď nemajú súvis s predmetom konania (výplatné pásky) resp. rovnako boli zohľadnené pri úvahe súdu o výške nemajetkovej ujmy.

39. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. Vo veci bol čiastočné úspešný. Súd vyhovel jeho žalobe o ochranu osobnosti, keď uložil žalovanému zaslať žalobcovi písomné ospravedlenenie ako aj nahradiť mu nemajetkovú ujmu vo výške 1 000 Eur. Keďže žalobca žiadal priznať nemajetkovú ujmu vo výške 20 000 Eur, súd vo zvyšku žalobu zamietol, pričom vychádzal zo závažnosti spôsobenej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva

došlo, kde zásadne zohľadnil procesnú obranu žalovaného. Výška nemajetkovej ujmy závisela na voľnej úvahe súdu. Preto súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach, prostredníctvom Okresného súdu Brezno na Krajský súd v Banskej Bystrici (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok).